

De coniunctivus.

Het werkwoord kan op verschillende wijzen (modi) gebruikt worden:

1. om een feit mee te delen: aantonende wijs/modus indicativus: hij loopt.
2. om een bevel te geven: gebiedende wijs/imperativus: loop
3. onbepaalde wijs/infinitivus: (te) lopen.

Daarnaast wordt in het Latijn nog een vierde modus, de coniunctivus gebruikt. Coniunctivus betekent 'aanvoegend'. Het is de modus die een bijzin aan een hoofdzin voegt; in het Nederlands gebruiken we dan het voegwoord 'dat'. Voorbeeld: ik wens, **dat** hij zijn mond houdt. Daarom moet je losse oefenvormen ook met 'dat' vertalen.

Oorspronkelijk geeft de coniunctivus aan dat iets nog niet helemaal zeker is, of dat het nog moet gebeuren, mogelijk is, dat iemand iets wil of hoopt te bereiken.

Niet alle tijden hebben een coniunctivus, alleen het praesens, imperfectum, perfectum en plusquamperfectum. Het maken van de vorm van de coniunctivus is een piece of cake, maar hoe het gebruikt wordt en hoe je het moet vertalen is wel ingewikkeld. Eigenlijk is het niet moeilijk, maar als je de regels niet goed leert, dan wordt het onoverzichtelijk. Aangezien de coniunctivus echt vaak gebruikt wordt, moet je die regels goed leren.

In dit hoofdstuk krijg je alleen de coniunctivus actief en passief van het praesens en imperfectum en het gebruik van de coniunctivus in de bijzin.

Van de coniunctivus bestaan geen infinitivus of imperativus.